

Foto ANP

Gedupeerden toeslagenaffaire in open brief kritisch over Koolmees en ‘zielige ministers’

Kaya Bouma
Marcel van Lieshout
Den Haag

Gedupeerden van het toeslagen-schandaal reageren afkeurend op het tv-optreden van Wouter Koolmees. Die zei maandagavond in het televisieprogramma *Op1* geëmotioneerd te zijn door de kritiek op hem. Koolmees doet alsof ‘zielige ministers hun werk niet konden doen’ door de Kamervragen, schrijven de gedupeerden.

Demissionair minister van Sociale Zaken Wouter Koolmees (D66) ontkende in het tv-programma dat hij in de ministerraad heeft gepleit voor het monddood maken van Tweede Kamerleden die kritiek hebben op de rol van het kabinet in de toeslagenaffaire. ‘Dat is gewoon niet waar en daarom ben ik ook best wel geëmotioneerd hierover’, zei hij in *Op1*. Koolmees sprak over de minister-raadnotulen die openbaar zijn gemaakt. Daarin is te lezen dat hij, en andere bewindslieden, zich stoorden aan aanhoudende kritiek van Kamerleden. Vooral de vele vragen van parlementariërs van de coalitiepartijen, Pieter Omtzigt (CDA) en Helma Lodders (VVD), wekten ergernis bij het kabinet. Gedupeerden van het toeslagen-schandaal reageerden fel op het tv-optreden van Koolmees. Door te doen alsof ‘zielige ministers hun werk niet

konden doen’ vanwege kritische Kamervragen, draait de demissionair minister de zaken in hun ogen om. ‘De regering wist al jaren dat wij vernietigd werden, maar deed niets. Juist door die vragen werden zij eindelijk gedwongen het samen te bespreken.’ Dat schreven veertig gedupeerden dinsdag in een open brief aan de Kamer. De regering was volgens hen te veel bezig met politieke spelletjes en te weinig met het vinden van een oplossing. Volgens advocaat Eva González Pérez, die tientallen ouders bijstaat, deed het kabinet er alles aan om tijd te rekken. ‘Ze wisten alles al en lieten

—

De regering was volgens de gedupeerden te veel bezig met politieke spelletjes en te weinig met een oplossing

mijn cliënten wachten’, aldus de advocaat tegen persbureau ANP. CDA-Kamerlid Omtzigt, die ziek thuis zit, heeft niet gereageerd op het openbaar maken van de notulen. Zijn vrouw, Ayfer Koç, reageerde wel. De notulen laten volgens haar zien dat het kabinet vooral bezig is met beeldvorming. Ze praten meer over ‘lastige Kamervragen dan over de schrijnende situatie van de gezinnen’, schreef ze op

Twitter. Ze wijst erop dat het aantal communicatiemedewerkers onder kabinet-Rutte III met een kwart is toegenomen: ‘Dan is het beeld belangrijker dan het oplossen van problemen’. PVV-leider Geert Wilders diende bij Kamervoorzitter Vera Bergkamp een aanklacht in met een beroep op de wet ministeriële verantwoordelijkheid. Volgens hem zou onderzocht kunnen worden of het kabinet zich schuldig heeft gemaakt aan een ambtsmisdrijf: het opzettelijk desinformerende van de Tweede Kamer. Hij verwijst naar artikel 68 van de Grondwet waarin staat dat het kabinet informatie aan de Kamer moet geven zolang ‘het verstrekken van de informatie niet in strijd is met het belang van de staat’. Ook andere oppositiepartijen reageerden fel op wat er te lezen valt in de notulen. SP-leider Lilian Marijnissen: ‘Ongeloflijk. Dit gaat dus over mensen die kapotgemaakt worden.’ Denk-fractievoorzitter Farid Azarkan spreekt van ‘een onthutsend beeld’. Fractievoorzitter van de PvdA, Lilianne Ploumen, twittert: ‘Het negeren van de problemen, kaltstellen van kritische Kamerleden en achterhouden van informatie werd met goedvinden van het hele kabinet belangrijker gevonden dan waarheidsvinding en hulp aan de slachtoffers.’ Sylvana Simons van BIJ1: ‘Bij het lezen van de #notulen van de ministerraad inzake het #toeslagen-schandaal, denk ik eigenlijk alleen maar: besef dat deze zelfde mensen nu de coronapandemie managen...’

MAX PAM BEWERINGEN & BEWIJZEN

Wie wil weten waarom de Duitse turnsters lange broeken dragen, raad ik aan ‘Liefde en gymnastiek’ te lezen

Je zou het nu niet meer zeggen, maar ik kom uit een sportieve familie. Dat was voornamelijk te danken aan mijn moeder die vond dat er behalve de geest ook nog zoiets bestond als het lichaam. In haar jeugd had zij als schoonspringster zelfs nog olympische ambities gekoesterd, tot bekend werd dat de Spelen van 1936 aan Berlijn waren toegewezen.

Er was nog een reden om met haar sport te stoppen. Ze trouwde en haar echtgenoot vond het niet passend dat een jonge vrouw zich in badpak aan een groter publiek zou vertonen. In die tijd maakte een huwelijk vaker een einde aan de sportbeoefening van de bruid. Zwemster Marie Baron, roepnaam Mietje en tevens de eerste Nederlandse wereldrecordhoudster, gaf ook haar sport op toen zij trouwde met ene mijnheer Du Puy.

Het huwelijk van mijn moeder hield niet lang stand. Met een kind onder de arm verliet zij het huis en weigerde als feministe zelfs de alimentatie, wat destijds erg ongebruikelijk was. Dat kind onder de arm werd later mijn (half)zusje. Aanvankelijk onder leiding van mijn moeder ging mijn zusje turnen en als kind ben ik vaak mee geweest naar turnwedstrijden. Mijn zusje was erg goed op de balk en aan de ringen. Ze deed ook van alles met houten knotsen. Die hoorden wij op de grond ploffen, als zij op zolder aan het oefenen was.

De turnwedstrijden vonden meestal plaats in hoge gymnastieklokalen, maar soms ook in sporthallen en zelfs in theaters. Het moet een populaire sport zijn geweest, want ik herinner mij volle zalen, waar het publiek ademloos toekeek bij een paardensprong of een dubbele salto aan de rekstok. De jonge meisjes kregen na afloop van hun oefening een handdoek om en werden onder luid applaus aan alle kanten geknuffeld. Dat liet het publiek, mij inclusief, niet onberoerd. Een geslaagde grondoefening die uitmondde in een spreidstand, leek toen nog van een onschuldige schoonheid die andersoortige bijgedachten op verre afstand hield.

Pas vele jaren later heb ik iets

soortgelijks ervaren. Dat was in de jaren zeventig, toen de Roemeense turnster Nadia Comaneci olympisch goud won. Niet lang daarna heeft zij een spotje opgenomen in Monument Valley, waar zij tegen een achtergrond van canyons op de evenwichtsbalk oefeningen uitvoert. De elegantste menselijke verschijning in het mooiste landschap ter wereld, dat was van een weergaloze perfectie.

Weer later heb ik de werkelijke mystiek van het turnen begrepen. Voor wie wil weten wat er schuilgaat achter de beslissing van Duitse turnsters om voortaan slechts in lange broeken op te treden, raad ik aan *Liefde en gymnastiek* te lezen van de Italiaanse schrijver Edmondo de Amicis. Zonder dat er maar één onvertogen woord in voorkomt, behoort dit meesterwerk tot de meest erotische boeken uit de wereldliteratuur.

Hoofdpersoon in deze roman uit 1892 (!) is de klerk Celzani, die in een oud appartementencomplex in Turijn woont. Hoe deugdzaam zijn leven ook voortrekt, geen gestolen kus in het park, geen blote arm of voetje op het strand, ontgaat hem. Maar zijn gemoedstoestand verandert pas echt als de gymnastieklerares, mejuffrouw Padani, ook haar intrek neemt in een van de appartementen. Mejuffrouw Padani stelt zich ten doel door middel van gymnastiek de gezondheid van de Italiaanse jeugd te bevorderen en al snel trekken de voorstellingen, die zij met haar pupillen geeft, veel publiek. Het duurt niet lang of de hele stad staat op stelten.

Het is onvermijdelijk dat Celzani tot over zijn oren verliefd raakt op de gymnastieklerares, maar hij is veel te verlegen om zijn gevoelens te uiten. Wat hij allemaal bedenkt om in haar gezichtsveld te komen, welke fantasieën hem overvallen als hij wegdroomt over een innige aanwezigheid met haar, daarvan zal ik zwijgen, want straks krijg ik weer Loes Reijmer met een deegroller achter mij aan. Maar helemaal aan het eind, op de allerlaatste pagina, trekt Celzani dan toch de stoute schoenen aan. Hij stapt op haar af en tot zijn eigen ontzetting hoort hij zichzelf fluisteren, met een snik in zijn stem: ‘Ik kom afscheid van u nemen!’

Vervolgens gaat het zo verder: ‘Maar hij was nog niet uitgesproken of hij voelde een sterke hand in zijn nek en twee hete lippen op zijn mond, en in de uitzinnige vreugde die hem doorstroomde in dat immense, duistere paradijs, waar hij zich als door een wervelwind voelde heengevoerd, kon hij slechts één ding uitbrengen, een verstrikte kreet: ‘O!...Grote God!’

Einde. *Liefde en gymnastiek*, in de vertaling van Anthonie Kee en uitgegeven bij Bert Bakker, is alleen nog antiquarisch te verkrijgen. Daarom, haast u om een exemplaar te bemachtigen. De eerstkomende honderd jaar zullen zulke boeken niet meer worden geschreven.